

ปรับทัศนคติเด็กให้พร้อมก่อนเข้าสู่บทเรียน

คุณฐพร สุวรรณประดิษฐ์
โรงเรียนวัดรางบัว กรุงเทพฯ

“วิชาภาษาอังกฤษ”

เป็นวิชาพื้นฐานที่ระบุอยู่ในหลักสูตรแกนกลาง ที่ทุกโรงเรียนต้องจัดการเรียนรู้ ตั้งแต่ชั้น ป.1-ม.6 เพื่อให้นักเรียนพัฒนาทักษะการฟัง พูด อ่าน เขียน เพื่อนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน แต่เด็กไทยจำนวนไม่น้อยมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชานี้ค่อนข้างต่ำ คือ อ่านไม่ออก เขียนไม่ได้ พูดและฟังไม่เป็น สมมติฐานเป็นเพราะเด็กๆ ขาด **“ทัศนคติที่ดี”** ต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษนั่นเอง

คุณฐพรเริ่มปรับเปลี่ยน และเริ่มสัมผัสผลความเปลี่ยนแปลง เมื่อครูเปลี่ยนแนวทางการเรียนการสอนใหม่ จากเดิมที่มุ่งตรงสู่เนื้อหาในวิชาทันที มาเป็นครูสร้างความพร้อมที่จะเรียนรู้ให้แก่ลูกศิษย์ก่อนเข้าสู่บทเรียน เพื่อให้เด็กๆ มีทัศนคติที่ดีต่อวิชาภาษาอังกฤษก่อน เป็นอันดับแรก ซึ่งเมื่อเด็กๆ มีทัศนคติที่ดีต่อวิชาภาษาอังกฤษแล้ว พวกเขาพร้อมที่จะเรียนรู้เนื้อหาในวิชาที่ครูนำมาสอนได้โดยง่าย

คุณฐพรยังเปิดโอกาสให้ผู้เรียน **“มีส่วนร่วม”** ในการเรียนมากขึ้น พลิกจาก Passive เป็น Active ซึ่งการปรับเปลี่ยนแนวการสอนของคุณฐพรเป็นผลมาจากการที่โรงเรียนวัดรางบัวเข้าร่วมโปรแกรมของศูนย์จิตวิทยาการศึกษา มูลนิธิยุวสถิรคุณ ที่ใช้วิธีการสอนแบบ **‘ครูสอนคิด’** (Socratic Method) ให้เราคิดตามหรือทำกิจกรรมที่กระตุ้นและเสริมแรงให้เรา

“เมื่อเราได้ทำเองเรารู้สึกว่ามันจุดไฟเรื่องความคิดของเราไปด้วยในตัว ทำให้เราคิดว่าจะมีทักษะหรือเทคนิคอะไรที่จะนำมาใช้กับลูกศิษย์ได้บ้าง เพราะเด็กเราเรียนอ่อน ยังเป็นวิชาภาษาอังกฤษด้วยแล้วเขาจะกลัวมาก คิดว่าถ้าเรามีเทคนิคใหม่ๆ ที่ทำให้นักเรียนกล้าคิดกล้าทำมากขึ้น เขาก็น่าจะมองวิชาภาษาอังกฤษดีขึ้นก็ได้ จึงลองนำมาปรับใช้”

การสอนแบบครูสอนคิด สิ่งสำคัญคือการตั้งคำถามเพื่อกระตุ้นให้เด็กคิด ซึ่งเดิมครูจะตั้งคำถามกับลูกศิษย์อยู่แล้ว แต่เขามักจะเจี๊ยบ เพราะกลัวผิด เลยไม่กล้าตอบกลัวเพื่อนจะมองว่าโง่ กลัวจะอายเพื่อน จึงใช้เทคนิคให้เขาคุยกันเองก่อน อาจแบ่งเป็นกลุ่มย่อย หรือเป็นคู่ คำถามก็ให้เป็นปลายเปิด เป็นเรื่องความคิดเห็นก่อน ให้เขาเห็นความสำคัญของการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ว่าภาษาอังกฤษมีความสำคัญต่อชีวิตเขา อย่าให้เขารู้สึกว่าอยากปฏิเสธให้มันไปไกลๆ ตัว

“ตัวอย่างเช่น เด็กห้องสุดท้ายที่เรียนแผนการเรียนอาชีพ เขาก็จะรู้สึกว้าภาษาอังกฤษไม่มีความจำเป็นอะไรกับชีวิตเขา เขาก็จะปฏิเสธไม่รับ ไม่อะไรทั้งสิ้น เราก็กถามนักเรียนว่าเขาจะมีโอกาสได้ใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตที่เปอร์เซ็นต์ให้เขาเลือกตั้งตั้งแต่ 0 25 50 75 และ 100 แล้วเราก็กถามเขาว่าเพราะอะไร ให้เขาคุยกับเพื่อนที่คิดเหมือนกัน แล้วลองคุยกับเพื่อนที่เห็นไม่เหมือนกันว่าคนที่ตอบ 75 เปอร์เซ็นต์คิดอะไร ทำไมเพื่อนบางคนถึงเลือก 0 จุดนี้เป็นการปรับจูนให้เขามีทัศนคติที่ดีต่อวิชาภาษาอังกฤษแล้วเปิดใจเรียนรู้”

คุณฐพรพยายาม **“ต่อยอด”** หากเทคนิคอย่างอื่นเข้ามาเสริมเพื่อให้เด็กเห็นว่าวิชาภาษาอังกฤษมีความสำคัญต่อชีวิต เช่น ห้องเรียนอาชีพที่เรียนเกี่ยวกับคหกรรมและเกษตร ก็เอาวิชาภาษาอังกฤษบูรณาการเข้าไปตั้งคำถามว่าเวลาเขาทำเกษตร เขารู้ไหมว่าผักที่ปลูกคืออะไร ภาษาอังกฤษเรียกว่าอะไร และถ้านำไปทำอาหารต่อ ภาษาอังกฤษเรียกว่าอะไร เด็กก็เริ่มรู้สึกว้าภาษาอังกฤษมันเกี่ยวข้องกับชีวิตเขา

นักเรียนมี “ส่วนร่วมในห้องเรียน” มากขึ้น เช่น ในวิชา Reading แต่เดิมครูจะเป็นผู้เลือกบทความหรือชิ้นงานจากตำราหรือแหล่งอื่นๆ มาเป็นโจทย์ให้เด็กๆ ได้เรียนรู้ แต่ช่วงหลังครูรัฐพรเปลี่ยนเป็นให้เด็กๆ แต่ละคนหาบทความหรือชิ้นงานที่เขาสนใจมาเรียนรู้และแบ่งปันให้เพื่อนๆ ได้อ่าน เมื่อเพื่อนอ่านแล้ว ก็ให้เขาตั้งโจทย์คำถามเองเพื่อถามเพื่อนในห้องว่ามีความเข้าใจอย่างไร มีความคิดเห็นอะไรที่เหมือนหรือแตกต่างกันบ้าง

“เด็กก็จะรู้สึกว่าเขาได้คิด
ได้ทำเองทุกอย่างเลย
เขาก็จะสนุก และอยากเรียน
วิชา Reading มากขึ้น”

แม้ว่าครูรัฐพรจะเพิ่งเริ่มนำแนวคิดใหม่ๆ เหล่านี้มาใช้ในห้องเรียนได้ไม่นาน แต่ความเปลี่ยนแปลงก็เป็นไปในทางที่ดีขึ้น “เท่าที่สังเกตเห็นคือนักเรียนมีทัศนคติที่เปลี่ยนไปกับภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะห้องท้ายๆ อาจจะยังไม่มีผลการเรียนที่ดีขึ้นชัดเจน แต่เขาเปิดใจมากขึ้น สังเกตจากการให้ความร่วมมือในชั้นเรียน การทำงานส่ง การเอาใจใส่กับวิชา ส่วนห้องเด็กกลางๆ ก็พบว่าเขาสนใจเรียน

วิชาภาษาอังกฤษมากขึ้น อย่างห้องวิทยุคอมที่เห็นพัฒนาการชัดเจนว่า จากเด็กที่เอาแต่คุยไม่ค่อยฟังเรา ก็สนใจเรื่องที่เรียนมากขึ้น ตั้งใจฟังกลับมาตอบ เพราะเขารู้สึกว่าภาษาอังกฤษไม่ใช่วิชาที่น่ากลัว กล้าสื่อสารกับครู

“เด็กในห้องเด็กอ่อนบางคน ภาษาอังกฤษดีใช้ได้ในระดับที่ไปอยู่ในห้องเด็กระดับกลางๆ ก็ได้ แต่ก่อนหน้านี้เขาไม่เปิดโอกาสให้ตัวเองแสดงความสามารถออกมา เพราะมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อวิชา กลัวว่าจะดูโง่ กลัวว่าจะผิด กลัวว่าตัวเองทำไม่ได้ เลยปฏิเสธไว้ก่อนว่าไม่ทำดีกว่า แต่การที่เขาปรับทัศนคติใหม่ทำให้เขาแสดงศักยภาพที่แท้จริงออกมาได้”

ครูรัฐพรบอกว่าเมื่อเปลี่ยนวิธีสอนแล้ว ผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นในใจครูคือความพึงพอใจและกำลังใจในงานสอน

“เราเป็นครู เวลาที่เราสอน
เราก็พร้อมที่จะให้เต็มที่
แล้วถ้าเด็กเขาพร้อมที่จะ
รับด้วย เราก็มีความสุข”

นายแพทย์ธีระเกียรติ เจริญเศรษฐศิลป์

ผู้อำนวยการมูลนิธิยุวสถิรคุณ

แนวคิดขององค์กร :

นำพระราชกระแสของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ที่ว่า “ให้ครูรักเด็ก ให้เด็กรักครู” มาทำให้เกิดผลในเชิงปฏิบัติ เตรียมจิตใจครูให้พร้อม เตรียมจิตใจลูกศิษย์ให้พร้อม โดยใช้เรื่องจิตวิทยาการศึกษา มีการปรับ Mindset ของครูและเด็กให้มีความอยากเรียนรู้ มี Motivation ผ่านโครงการครูสอนคิด โครงการเพื่อนช่วยเพื่อน

บทบาทในโครงการ :

ประสานเชื่อมโยงคนทำงานด้านต่างๆ ทั้งจิตแพทย์ นักจิตวิทยา และคนที่อยู่ในแวดวงการศึกษาเข้ามาช่วยพัฒนาโครงการ

การปฏิรูปการศึกษาอยากเห็นครูและเด็กเปลี่ยนแปลงอย่างไร:

ครู ต้องเก่ง ดี และมี Passion รู้ในสิ่งที่ตัวเองจะสอน รู้ว่าตัวเองได้รับมอบหมายหน้าที่อะไร มีจรรยาบรรณ มีความตั้งใจ มีคุณูปการต่างๆ และที่สำคัญต้องซื่อสัตย์ต่อหน้าที่

เด็ก มีความสามารถ และมีความดีงาม